

βλύζω Θράκ. (Μυριόφ. Στέρν.) ἀνεβρουβλάω Θράκ. (Στέρν.) νιβρουλάου Θράκ. (Κομοτ.) γ' ἐνικ. πρόσσωπ. ἀναβλεῖ Πόντ. (Σινώπ.) Μετοχ. ἀνεβλυσμένος Πάρ.

Τὸ ἀρχ. ἀναβλύζω. Ὁ τύπ. ἀναβιβλύζω ἐκ διπλασιασμοῦ. Πβ. ἀναβελάζω - ἀναβιβλελάζω κττ. Ὁ τύπ. ἀνεβρουβλάω κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. ἀναβρύω. Ὁ τύπ. ἀναβλεῖ ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀναβλῶ. Ὁ σχηματισμὸς περισπωμένων ρ. παρὰ τὰ εἰς -ζω συνήθης, πβ. αἵματοκυλίζω - αἵματοκυλῶ κττ.

1) Ἀναδίδω ὑγρὸν, ἀναβρύω ἔνθ' ἄν.: Τὸν νιρὸ νιβρουλῆ Κομοτ. || Φρ. Ὁ δάφο τοῦ βερρὴ ἀναβλύζει κρασάκι Κρήτ. Κακία ἀπὸ μέσα τως ἀναβλεῖ Σινώπ. Συνών. ἀναβλύάζω, ἀναβολάζω 2, ἀναβρύω. 2) Ἡ παθ. μετοχ. ἀνεβλυσμένος = ὁ εὐτυχὼν καὶ δίδων, ἐλευθέριος Πάρ.

ἀναβοήθεια ἡ, ἀμάρτ. ἀνιβούθεια Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβοηθῶ.

Βοήθεια, συνδρομή: Νὰ διοῦμι κὶ μεῖς ἀνιβούθεια. Συνών. *ἀναβοήθημα.

***ἀναβοήθημα** τό, ἀνεβούθισμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβοηθῶ, παρ' ὃ καὶ ἀνεβουθίζω, ὅθεν ὁ τύπ. ἀνεβούθισμα.

Ἀναβοήθεια, ὁ ἰδ.: Ἐ καμέν', ἀνεβούθισμα ποῦ μοῦ τό 'καμες, πρὸ καλὰ θὰ τὰ καταφέρω μοναχός μου!

***ἀναβοηθητής** ὁ, ἀνεβουθιστής Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβοηθῶ, παρ' ὃ καὶ ἀνεβουθίζω, ὅθεν ὁ τύπ. ἀνεβουθιστής.

Ὁ βοηθῶν τινα, ὅπως κάμη ἔργον τι.

ἀναβοηθῶ ἀμάρτ. ἀνεβουθῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνεβουθῶ Νάξ. ἀνιφουτῶ Λέσβ. ἀνιφτῶ Κυδων. Λέσβ. ἀνεβουθίζω Νάξ. ἀνεβουθίζω Νάξ.

Τὸ μεσν. ἀναβοηθῶ. Πβ. Δούκα Βυζαντ. ἱστορ. 123,22 (ἐκδ. Βόννης) «μετακαλεσάμενοι οὖν τοὺς δοκιμωτάτους τῶν ἱατρῶν... ἀνεβοήθουν αὐτὸν τάχα».

Παρέχω συνδρομήν, βοηθῶ τινα νὰ κάμη τι ἔνθ' ἄν.: Θές νὰ σ' ἀνεβουθήσω; — Καὶ λές το κι ὅλα; Ἐλα νὰ χαρῆς τὰ παιδιά σου, ἀνεβουθήσέ με! Ἀπύρανθ. Ἐλα νὰ μ' ἀνιφτήσης Κυδων. Μὲ ἀνιφούτ'σι Λέσβ. || Παροιμ. Ἀνιφούτα μι φτουχὲ νὰ μὴ γίνου σὰ τοῖ σὲ (ἐπὶ ἀναξίων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἀξιοῦν νὰ βοηθοῦν ἄλλους) αὐτόθ.

ἀναβοῖζω, ἀναβοῶ Πελοπν. (Μάν.) ἀναβοῖζω Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Λεῦκτρ. Μάν.) ἀναβουίζω Ἡπ. — ΜΦιλήντ. Θρῦλ. 15.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναβοῶ.

Α) Ἀμτβ. 1) Κραυγάζω, φωνάζω δυνατὰ Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μάν.) 2) Ἀντιβοῶ, ἀντηχῶ Ἡπ. — ΜΦιλήντ. ἔνθ' ἄν.: Ἀναβούξε 'ς τὸ λόγγο ἡ φωνή μου Ἡπ. || Ποίημ. Ὁγρὰ ἀπ' τῆς νύχτας τῇ δροσιᾷ ριγοῦν κι ἀναβουίζουν (τὰ δάση δηλ.) ΜΦιλήντ. ἔνθ' ἄν.

Β) Μετβ. 1) Κάμνω τινὰ νὰ κραυγάσῃ Πελοπν. (Λεῦκτρ.): Μὴν τὸ ἀναβοῖζης τὸ παιδί. 2) Ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην μου παλαιὰ γεγονότα Πελοπν. (Μάν.): Μὴν ἀναβοῆς τὸ πρᾶμα.

ἀναβόισμα τό, ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 38 ἀναβούισμα ΣΠασαγιάνν. ἐν Τέχνῃ 1,142.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβοῖζω.

1) Δυνατὴ φωνή, κραυγὴ ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 38: Ὅσο ἐξύγωναν τὰ βόιδα 'ς τὸ μακελλεῖό, τόσο αὖξαιναν τὰ μουκανητὰ κι ἀναβοῖσματα. 2) Ἀντιβόησις, ἀντήχησις ΣΠασαγιάνν. ἐν Τέχνῃ 1,142: Ἀπὸ τὰ δάσα γῦρο βγαίνει βαθὺ ἀναβούισμα.

***ἀνάβολα** ἐπίρρ. ἀνάολα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάβολος.

Κατὰ τὰ σύνορα, τὰ ὄρια: Τὸ χωράφιν του ἔν ἀνάολα τοῦ δικοῦ μου.

ἀναβόλα ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λεντεκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) — Λεξ. Ἡπίτ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀναβολή. Περί τῆς λ. ἰδ. ΣΨάλτην ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 18 κέξ.

1) Τὸ κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ ἀγροῦ μέρος, τὸ ὁποῖον συμβαίνει ἐνίοτε νὰ εἶναι ἔνεκα τῆς συσσωρεύσεως χώματος ὑψηλότερον τῆς ἄλλης ἐπιφανείας τοῦ ἀγροῦ, καλλιεργεῖται δὲ οὐχὶ διὰ τοῦ ἀρότρου, ἀλλὰ διὰ τῆς σκαπάνης Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.): Δὲν καμώνιτι ἡ ἀναβόλα, σκάψ' την μὶ τοῦ τσαππὶ Αἰτωλ. Ἀναβόλα, βουῖδάκι μ'! (παρακέλευσμα πρὸς τὸν ἀροτῆρα βοῦν νὰ προχωρήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον πρὸς τὸ τέρμα διὰ νὰ μείνῃ μικρότερον τμήμα ἀκαλλιέργητον διὰ τοῦ ἀρότρου) Καλοσκοπ. Συνών. ἀναβολάδα, ἀναβολή 2. Πβ. ἀνάβολος. β) Τμήμα ἀγροῦ ἀκαλλιέργητον ἐν μέσῳ ἔσπαρμένων ἀγρῶν Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Σῦρε ἀπόλυσε τὰ ζὰ 'ς τὴν ἀναβόλα Καλάβρυτ. Μπῆκαν τὰ βόιδια μέσ' 'ς τὴν ἀναβόλα Αἰτωλ. 2) Ἀντηγὶς ἐπὶ ἐπικλινῶν ἀγρῶν καὶ ἀμπέλων σχηματιζομένη διὰ κατασκευῆς τοιχίσκου ἐκ λίθων ἄνευ συνδετικῆς ὕλης διὰ νὰ μὴ παρασύρεται τὸ ἵχῳμα ὑπὸ τῶν καταρρεόντων ὑδάτων Πελοπν. (Λεντεκ.) — Λεξ. Ἡπίτ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀποδόμι, δόμακας, δομάρι, δόμη, δόμος, δέτης, πεζούλλα, πεζούλλι.

ἀναβολάδα ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Λακεδ. Λακων. Μάν. Οἶν.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀμαρτ. οὐσ. ἀναβολάς, ὅθεν καὶ τὸ ὑπὸ τῆς γραπτῆς παραδόσεως μαρτυρούμενον ἀμβολάς.

Ἀναβόλα 1, ὁ ἰδ.

ἀναβολάδι τό, Καππ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀναβολάδιον = ἀμπεχόνῃ, περιβόλαιον. Περί τῆς λ. ἰδ. ΣΨάλτην ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 23.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., τὰ δῶρα τὰ πεμπόμενα ὑπὸ τῆς πενθερᾶς πρὸς τὴν μνηστήν. Πβ. ἀναβόλι 1 β.

ἀναβολαδιάζω Καππ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναβολάδι.

Πέμπω δῶρα πρὸς τὴν μνηστήν, ἐπὶ πενθερᾶς.

ἀναβολάζω Ἀνδρ. ἀνεβολάζω Ἀνδρ. Θήρ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κορων.) Τῆν. κ. ἄ. ἀνηολιάζω Κάρπ.

(Ἐλυμπ.) ἀνηολιάζω Κάρπ. νεβολάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναβολή. Περί τῆς λ. ἰδ. ΣΨάλτην ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 24.

1) Ἀνέρχομαι τὸν ἀνήφορον Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ. ἄ.): Ἐν ἡμπαρῶ ν' ἀνηολιάσω καὶ νὰ ῥτω 'κεῖ 'ὰ πάνω ('ὰ=δά). Μ' οὔε κάτω κατηολεῖ μ' οὔε ἄν' ἀνηολιάζει (οὔε=οὐδέ). Συνών. ἀναβολεματίζω 1, ἀναβολεύω 1, ἀνηφορίζω, ἀντίθ. κατηφορίζω. β) Ἀορίστως, ἀνέρχομαι Κάρπ. (Ἐλυμπ.): Ἀσμ.

Καὶ πιάν-νει τὸ δραπάνι του καὶ ἄλ-λει τὸ σπαθὶ του κι ἀνηολιάζει κ' ἔρκεται ἄνω 'ς τὸν ἄνω κόσμον

(ἄλ-λει=βάλλει) 2) Ἀναπηδῶ, ἀναβλύζω, ἐπὶ ὕδατος Τῆν.: Ἀνεβολάζει τὸ νερό. Συνών. ἀναβλύάζω, ἀναβλύζω 1, ἀναβρύω. β) Ἐπὶ οἶνου, παραμένω θολὸς Κύθν.: Ὁ γύψος κατακαθίζει ἀή τρυγιὰ καὶ δὲν ἀνεβολάζει τὸ κρασί. 3) Αἰσθάνομαι φρικίαςιν Νάξ. (Ἀπύ-

ενθ.): 'Ανεβόλαξε τὸ κεφαλόπετό μου. Συνών. ἀνατρι-
άζω. 4) 'Εξέρχομαι, ἐκπηδῶ Θήρ. Νάξ. ('Απύρανθ.):
'νεβολάζαν οἱ καραβόλοι ἀπομέσ' 'ς τὸ χαράνι (λέβητα)
Θήρ. Μετὰ τὰ πρωτοβρέξα 'νεβολάζαν οἱ σαλιάκοι 'Απύρανθ.
5) 'Επαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι ἐπὶ πλούτῳ Νάξ.
(Απύρανθ.): Μουρέ, 'νεβολάζαν αὐτοὶ 'ς τὰ καλά, μὰ
χώρατὰ εἶν' τὰ πλούτη! 6) Διατελῶ ἐν κινήσει περι-
εφερόμενος πάντοτε περὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον 'Ανδρ. Νάξ.
(Κορων.) κ. ἀ.: 'Ολο 'τσιδὰ ἀνεβολάζει Κορων. 'Ανεβο-
λάζει ἡ μέλισσα αὐτόθ. Συνών. στριφογυρίζω. 7)
Μετβ. πολλαπλασιάζω τι 'Ανδρ.: Φρ. 'Ο Θεὸς νὰ σοῦ τὰ
ἀνεβολάζη! (εὐχή).

ἀναβόλαιο τό, Προπ. ('Αρτάκ. Πάνορμ.) ἀναβόλαιον
Λεσβ.

'Εκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀναβόλαιον.

Τὸ λευκὸν ἐπίμηκες ὕφασμα τὸ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τοῦ
ἀναδόχου ἀναρτώμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαστάζεται ὁ
ἀναδεκτὸς κατὰ τὴν βάπτισιν καὶ ὅπερ προσφέρεται εἰς
τὴν μητέρα διὰ νὰ τοῦ τὸ κάμη φόρεμα. Συνών. ἀνα-
βόλι 1, ἀναδόχι, δεχτούρι, κρέμασμα, κρεμαστήρι,
λαδίκι, φωτίκι.

ἀναβολάρις ὁ, ἀμάρτ. ἀνιβουλάρ'ς Σαμοθρ.

'Εκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀναβολάρι. Πβ. Δουκ. ἐν λ. κατα-
βολάρι.

1) 'Οδὸς ἀνωφερική, ἀνωφέρεια. Συνών. ἀναβάλ-
λουσα 2, ἀναβόλασμα 1, ἀναβόλεμα 1, ἀνέβα, ἀνή-
φορος, ἀντίθ. κατήφορος, χῦμα, χύτης. 2) 'Ὡς
ἐπίθ., ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἀνερχόμενος: Φρ. 'Ανιβουλάρ'ον
τοῦ νιρὸ (ἐπὶ τοῦ πείσμονος, ὅστις ἐπιμένει νὰ ἐπιβάλῃ
τὰς παραλόγους γνώμας του).

ἀναβόλασμα τό, ἀμάρτ. ἀνεβόλασμα Νάξ. ('Απύ-
ρανθ.) ἀναόλισμαν Κύπρ. ἀνεόλισμα Κάρπ. ἀνηό-
λισμα Κάρπ. ('Ελυμπ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀναβολάζω.

1) 'Ανωφέρεια Κάρπ. ('Ελυμπ. κ. ἀ.): Κακὸν εἶν' τ' ἀνηό-
λισμα γιὰ τοὺς γέροντας 'Ελυμπ. Πολ-λὸν ἦτον τ' ἀνηόλισμα
κ' ἐκουράστηκα αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναβολάρις 1.

2) Τὸ κατὰ τὰ ἄκρα τῶν ἀγρῶν μέρος Κύπρ. Πβ. ἀνά-
βολος 1. 3) Μεταφ. ἐπαρσις, ὑπερηφάνεια Νάξ. ('Απύ-
ρανθ.): Κακώτερον ἀνεβόλασμα κί ἂ τὸ δικό δῶνε δὲν τό 'δα
(ἀ = ἀπό). Συνών. ἀναβολασμός.

ἀναβολασμός ὁ, ἀμάρτ. ἀνεβολασμός Νάξ. ('Απύ-
ρανθ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀναβολάζω.

'Αναβόλασμα 3, ὁ ἰδ.: Εἶδ' ἀνεβολασμός ἦτον εὐτός!

ἀναβολέας ὁ, Ναύστ. — Λεξ. Δημητρ. ἀναβολέος
Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ. 'Οξύλιθ.) ἀναβολῆς Εὐβ.
(Κάρυστ.) Θράκ. Στερελλ. (Λεβάδ.) — Λεξ. Λάουνδ. Αἰν.
Βλαστ. ἀνιβουλῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. 'Ηπίτ.
'νεγουλῆς Θράκ. (Αἰν.)

'Εκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀναβολέως = ὁ ἀναβάλλων, ὁ
βοηθῶν τινὰ νὰ ἀναβῇ. Διὰ τὸν μεταπεπλασμένον τύπ.
ἀναβολέος-ἀναβολῆς πβ. γονεύς-γονέας-γον-
νέος-γονός κττ.

1) 'Η βαθμὶς, τὸ σκαλοπάτι τῆς ἐξωτερικῆς σχοινίνης
κλίμακος τῶν πλοίων, ὅρ. τῆς λογίας χρήσεως Ναύστ.
— Λεξ. Δημητρ.: Πιάνω τὸν ἀναβολέα Ναύστ. Πβ. ἀναβά-
θρα 2. 2) 'Ο ἀσπάλαξ (ὡς ἀναβάλλων τὸ χῶμα) Εὐβ.
(Αὐλωνάρ. Κάρυστ. Κονίστρ. Κύμ.) Θράκ. (Αἰν. κ. ἀ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. Λεβάδ.) — Λεξ. Λάουνδ. Αἰν. 'Ηπίτ.

Βλαστ.: Μ' τὸ 'σκαπι τοῦ χουράφ' οὐ ἀνιβουλῆς Αἰτωλ.
Πάει οὐ κῆπουζ-ου-μ', μ' τοὺν ἀναπουδουγύρ'σαν οἱ ἀναβου-
λῆοι αὐτόθ. Συνών. ἀναβαλλούδα 1, τυφλοπόντικος.

β) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἀνακατώνων τὰ πράγματα,
ταραξίας Εὐβ. (Κύμ.) Συνών. ἀναβαλλούδα 2. 3)
Σωρός, ὕψωμα χώματος, τὸ ὁποῖον κάμνει ὁ ἀσπάλαξ
σκάπτων Στερελλ. (Αἰτωλ.)

ἀναβόλεμα τό, Κρήτ. ἀναβόλημα Καππ. (Σίλ.)
ἀνεβόλεμα Κάλυμν Α.Κρήτ. Νάξ. ('Απύρανθ.) 'νηβόλεμα
Κάλυμν.

'Εκ τοῦ ρ. ἀναβολεύω.

1) 'Οδὸς ἀνωφερής, ἀνωφέρεια Κάλυμν. Καππ. (Σίλ.)
Κρήτ. Νάξ. ('Απύρανθ.): Αὐτὸς ὁ δρόμος εἶναι οὐλο ἀνεβόλεμα
Κάλυμν. Καὶ σὰν ἡμεστεν 'κόμα 'ς τ' ἀνεβόλεμα τῆς Πηγῆς
Πηγῆς) Κάλυμν. Ταχεὰ ταχεὰ σηκώθηκα κ' ἤπηρα τ' ἀνε-
βόλεμα 'Απύρανθ. Δὲ βορῶ νὰ βγῶ τ' ἀνεβόλεμα Α.Κρήτ.
'Σ τ' ἀνεβόλεμα καὶ 'ς τὸ χῦμα νὰ 'πεζέφνης (νὰ κατέρχεσαι
τοῦ ζῶου) αὐτόθ. || Φρ. Τὰ σπαρμένα ἐπῆραν τ' ἀνεβόλεμα
(ἤρχισαν νὰ αὐξάνουν, νὰ μεγαλώνουν. Πβ. καὶ φρ. παίρωνω
τὸν ἀνήφορον = ἀρχίζω νὰ ἀνέρχωμαι τὴν ἀνωφέρεια)
'Απύρανθ. || Παροιμ. 'Ετοῦτο τ' ἀνεβόλεμα θὰ φέρῃ καὶ τὸ
χῦμα (ἐπὶ τοῦ εὐμεταβόλου τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων)
αὐτόθ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀναβολάρις 1.

β) Μεταφ. δύσκολος περίστασις Κρήτ. 2) 'Εμετὸς
Καππ. (Σίλ.) Συνών. ἀναβολή 4, ξέραςμα. Πβ.
ξερατό.

ἀναβολεματίζω Δ.Κρήτ. ἀνεβολεματῶ Κρήτ. (Σητ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀναβόλεμα.

1) 'Ανέρχομαι τὴν ἀνωφέρεια Δ.Κρήτ.: 'Εγέραςα,
παιδί μου, κί ὅδε ἀναβολεματίζω, κόβουδαὶ τὰ γόνάτά μου.
Συνών. ἀναβολάζω 1, ἀναβολεύω 1, ἀνηφορίζω,
ἀντίθ. κατηφορίζω.

2) Κατὰ γ' πρόσωπ., κεῖται ἀνωφερικῶς Κρήτ. (Σητ.):
'Ανεβολεματεῖ τὸ χωράφι καὶ δὲ βοτίζεται.

ἀναβολεύω Δ.Κρήτ. ἀναβουλεύου Λέσβ. (Μυτιλήν.)
ἀναβουλεύω Δ.Κρήτ. ἀνεβουλεύω Α.Κρήτ. ἀνιβουλεύου
Λέσβ. (Μυτιλήν.) 'νεολεύω Τήλ.

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀναβολή.

1) 'Ανέρχομαι τὴν ἀνωφέρεια Κρήτ. Τήλ.: 'Απῆς ἀνα-
βολέψαμε, δὲν ἐδόρουνε ὁλοὸ νὰ σαλεύω Δ.Κρήτ. Συνών.
ἀναβολάζω 1, ἀναβολεματίζω 1, ἀνηφορίζω, ἀντίθ.
κατηφορίζω. β) Διέρχομαι τὸν ἀνήφορον καὶ εἰσέρ-
χομαι εἰς ἐπίτεδον μέρος Κρήτ.: Σὰν ἀνεβολέψαμε ἐπαέ,
δὲ φοβούμαστε ὁλοὸ Α.Κρήτ. 2) Συχνάζω που Λέσβ.
(Μυτιλήν.)

ἀναβολή ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. 'Αττικ. Εὐβ. ('Οξύ-
λιθ.) Θεσσ. ('Αλμυρ.) Θράκ. Κάλυμν. Καππ. ('Αραβάν. Σίλ.)
Κρήτ. Κῶς Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακεδ. Λακων. Λάστ. Μάν.
Οἶν. κ. ἀ.) — Κορ. 'Ατ. 2,44 ἀναβολὰ Σύμ. ἀναβουλή
Θράκ. (Αἰν.) Παξ. Σάμ. κ. ἀ. ἀνεβολή Μέγαρ. ἀνιβουλή
Λήμν. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀναβολή. Περὶ τῆς λ. ἰδ. ΣΨάλτην
ἐν 'Αθηνῶ 29 (1917) Λεξικογρ. 'Αρχ. 20 κέξ. 'Ο τύπ. ἀνα-
βολὰ πιθανώτατα Δωρικὸς.

1) Τὸ μέρος, ἀπόπου ἀρχίζει ἡ ἀνωφέρεια, πρόποδες
βουνοῦ Πελοπν. (Λάστ.): 'Η Λάστα εἶναι 'ς τὴν ῥίζα τοῦ βου-
νοῦ τοῦ ἁγιο-Λιᾶ κί ἀντικρύ της 'ς τὴν ἀναβολή 'ς τὰ πόδια
τῆς Πατερίτσας εἶναι ἡ Γρανίτσα. Πβ. ἀναβάλλουσα 2,
ἀναβολάρις 1, ἀναβόλεμα 1. 2) Τὸ κατὰ τὰ ἄκρα
τοῦ ἀγροῦ μέρος, τὸ ὁποῖον ὀργώνεται ὅχι διὰ τοῦ ἀρό-
τρου, ἀλλὰ διὰ τῆς σκαπάνης (ἡ σημ. προήλθεν ἐκ

